N. 388.

CURRENDA I.

A. D. 1862.

L. 341.

Czas czterdziestowego postu jak się ma stać dniami zbawienia.

Kościół ś. jako Matka troskliwa, przypatrzywszy się kilka tygodni zabawom światowym i wybrykóm dzieci swoich, każe przed północą popielcową w dzwon uderzyć na upominek głośny, aby raz przecie tamę już położyć hałaśliwym zabawóm, pijatyce i t. d. Nie dosyć. Nazajutrz zwołuje znowu ludek wytrzyźwiony, ale w wielu rzeczach obałamuncony; poświęca popiół i posypuje głowę wiernych powtarzając dekret śmierci przez samego Stwórcę w raju wyrzeczony, każdemu kładąc okropne jego słowa w uszy: *Pamiętaj człowiecze! że proch jesteś, a w proch się obrócisz...* dekret owéj śmierci ciała, na którą Zbawiciel każe nam być gotowymi każdéj chwili, mówiąc: *Czuwajcie, bądźcie gotowi... bo godziny nie wiecie, Syn człowieczy przyjdzie.* Mat. XXIV. 42. 44. Tym ś. obrzędem któż nie wie, że nas obowiązuje do żałoby, do pokuty, do postu dla grzéchów i dla cnoty... a Pan nasz Jezus Chrystus woła: *Jeśli pokutować nie będziecie, wszyscy zginiecie. Łuk. XIII. 3.* Po takim treściwym obrzędzie wyprowadza nas jako gotowych na wszelkie jéj rozkazy na procesyją po kościele, lub na cmętarz, jeśli czas pozwala, jakby na pielgrzymkę pokutną; jakby na drogę krzyżową za Zbawicielem, a śpiewając Litanią o WW. Świętych nie tylko ukazuje nam tych, którzy pielgrzymując w pokucie na tym padole płaczu i dźwigając codziennie krzyż obowiązków i utrapień, zasiadają w gronie Sprawiedliwych, którzy gotowi są każdéj chwili za nami wstawiać się z usilnością przed tronem Majestatu Pana zastępów, ale i poleca nas dzielnemu ich orędownictwu.

Taż sama Matka zasełając i przy poświęceniu popiołu i podczas Mszy ś. modły za nami gorące, byśmy wsparci łaską Miłosierdzia z Niebios naśladowali Niniwitów, wyższych i niższych, bogatych i ubogich, w pokucie, w poście i nawracaniu się przez dni 40... czyta nam ustęp z Joela Proroka z roz. II. jako wolę samego Boga w tych słowach: „Przeto teraz mówi Pan: nawróćcie się do mnie ze wszystkiego serca waszego w poście i w żalu i w płaczu. I rozdzierajcie serca wasze i nie szaty wasze, a nawróćcie się do Pana Boga waszego; bo dobrotliwy i miłosierny jest, cierpliwy i mnogiego miłosierdzia i łacny do ubłagania nad złością... Trąbcie w trąbę na Syonie, poświęćcie post, zwołajcie gromadę, zgromadźcie lud, poświęćcie kościół, zbierzcie starce, zbierzcie dzieci, i sące piersi, niech wyjdzie oblubieniec z komory swéj a oblubienica z komnaty swojéj. Między przysionkiem a ołtarzem będą płakać

kapłani słudzy Pańscy a będą mówić: Przepuść Panie, przepuść ludowi Twemu a nie daj dziedzictwa Twego na hańbę!...“

Owoż głos z Niebios przez Matkę naszą tkliwą, pragnącą, aby ten czas stał się według słów Pawła ś. w II. list. do Korynt. w r. VI. *dniem*, czyli czasem *zbawienia*. Głos do Nas Bracia mili! jakie sprawy teraz dla zbawienia swego i ludu Bożego mamy podejmować; głos do ludu naszego, jak ma swoje teraz sprawować zbawienie.

Pośćmy najprzód wszyscy wedle sił naszych, w tym ś. celu, który Leo ś. wyraził: *Pość, żeś zgrzészył; pość, abyś nie zgrzészył.* Tenże sam cel dokładnie wytyka Ś. Augustyn w dziele: „Electa sive sententiæ“ opisując przytém, że post ten zasadza się nie tylko na skromném potraw pozwolonych używaniu, ale i na pohamowaniu chuci do smaczniejszych i wykwintniejszych; że z nim modlitwa, słuchanie słowa bożego, wykorzenienie wszelkich narowów duszy, a szczególniéj wypełnienie uczynków miłosierdzia połączone być winny.

Posłuchajmy samego Augustyna ś. tak piszącego: „*Jédzmy a pijmy, bo jutro pomrzemy.*“ (Izai. 22. 13.) Ja zaś przeciwnie powiadam: „I owszem pośćmy, i módlmy się, jutro bowiem umrzemy.“ Ten przepis tak ścisły i ostry utrzymując, stałem się potworem u wielu.

Nic to niepomoże przez cały dzień ściśle pościć, jeżeli potem smakiem i zbytecznością potraw dusza się obciąży. Napełniony umysł natychmiast tępieje; a ciała naszego ziemia, zbytkiem zalana, ciernie tylko pożądliwości wyda. Trzeba więc *umiarkowanie* używać posiłku, aby nigdy *zbytnie* nie obciążać żołądka, mając wzgląd i pamięć, raczéj na posiłek serca, a niżeli na pokarm ciała; albowiem, ze względu wnętrznego człowieka, stworzeni jesteśmy na *wyobrażenie* Boga, podług zaś ciała z *ziemi* ulepieni jesteśmy. Patrzcież zatem bracia! czy jest to słusznie, aby ciało nasze z ziemi sklejone, dwa razy na dzień zasilało się pokarmami, a dusza nasza, która jest wyobrażeniem Boga, iżby ledwie po dniach kilku otrzymała swój posiłek, *Słowo?* — Przecież należy nam bardziéj wyobrażenie Boga, niżeli ciało nasze poważać. Jeżeli bowiem ciało nasycamy, a duszy słowem Bożém nie posilamy, wówczas, służebnika pasiemy, a panią głodem morzymy.

Słusznie obliczone są dni postne, przykładami Świętych upoważnione i uświęcone. *Mojżesz* mając otrzymać od Boga prawa, czyli przykazania, cztérdzieści dni bez pokarmu i napoju przepędził; a tak, do przyjęcia woli i rozkazów Pańskich, *czczym* przystępował. *Eliasz* po czterdziestodniowym poście, na ognistym wozie z tego świata do nieba przeniesionym został. Sam także *Pan* i *Zbawiciel* nasz, przez dni cztérdzieści poszcząc, nad czartowskiém kuszeniem tryumfował, aby do opowiadania Ewanielii przystąpił już zwycięzcą. Słusznie więc i my też liczbę dni postu zachowywać winniśmy, którą takiemi przykładami czytamy być uświęconą. Obchodźmy więc te dni ze wszelką umysłu ochotą i radością, przenosząc je nad wszystkie posiłki i smakowania cielesne. Albowiem szczególniéj do wypełnienia woli Bożéj, w te dni się zapalamy, gdy wstrzemieźliwość pożądliwości ciała przygasza.

Ów ojciec rodzaju ludzkiego, *Adam*, dopóki pościł, dochowując przykazania, w raju zostawał; skoro zaś zjadł, wyrzuconym został z raju. Tam on bawiąc był czystym, przed Bogiem, a wyrzucony z niego dopiero poznał swą żonę. Zawsze bowiem pożądliwość towarzyszką jest sytości.

Czterdziestodniowym postem wszelka *nieprawość* grzésznika *zmazana* a surowość Sędziego *przebłagana* być może. Post temu tylko długim i uprzykrzonym zwykł się zdawać, który, ani się stara o przebaczenie winy, ani przebaczenia czyni sobie nadziei. *Swiętym* więc jest czas cztérdziestodniowego postu, który zaraz od początku, stał się znakiem różnicy między sprawiedliwymi a niesprawiedliwymi, i oddziela złych od dobrych. Co że tak jest, podobnie to widzimy w zachowywaniu téj naszéj cztérdziestodniówki postowéj; albowiem w tych cztérdziestu dniach postu, oddzielają się źli od dobrych, to jest sprośnik od czystego, niewstrzemięźliwy od poszczącego, grzésznik od sprawiedliwego, czart od świętego.

Wtenczas dopiero przyjemne będą Bogu posty, jeżeli *sumienie* oczyści się uczynkami dobremi. Na cóż bowiem trapisz głodem ciało, któremu pochlebiasz i pobłażasz grzéchami? Osobliwiéj więc, niechaj umysł pości, wstrzymując się od złego, a ciało niechaj mu się poddaje wykonywaniem postu. Gdy bowiem post jest upokorzeniem umysłu, cóż to więc znaczyć będzie, poskramiać się w pokarmach, a pomnażać w grzéchach? Ktokolwiek zatem zadaje ciału swemu przez pobożność posty, najpierwéj niechaj się zrzecze występków; niechaj pociąg pożądliwości wstrzyma, zapęd umysłu pohamuje, lubieżność pokona, ponętą łakomstwa przytłumi, a wszystkiemi innemi dobremi uczynkami, moc swego prawego upodobania niechaj pomnoży; a ująwszy swym okazałościom, niechaj ubóstwu szczodrze pożywienia udzieli.

Wypełnij więc obowiązki litości, a tem uświęcisz twe posty. Posil ubogiego wnętrzności zgłodniałe, a tak dusza twoja darami świątobliwości się utuczy.

Pokryj nagiego, a tak grzéchy twoje pokryte będą. Przychodnia w dom twój przyjmij uprzejmie, aby i ciebie Bóg do swego przyjął królestwa.

Nie to jest pościć, aby się powściągać od różnych pokarmu ludzkiego gatunków; ale żeby *cielesne* w nich upodobanie hamować. *Ezaw* nie za tłustego cielca, albo za osobliwą jaką zwierzynę; lecz za nieumiarkowane soczewicy pożądanie, odrzuconym został.

Ponieważ ciała wiernych powinny być poddane służebności ducha; dlatego pożytecznem jest dusznemu zbawieniu to wszystko, cokolwiek ujmuje się cielesnéj rozkoszy. Przeto wystrzegać się należy zbyt kosztownych potraw, lub wyboru jednych nad drugie, jakoteż osobliwszych przysmaków; albowiem, ponieważ ciało służebności poddane, niejako karconém być winno, dla tego, nieodmieniać tylko należy rozkosze jego, ale oneż poskramiać. Cóż to bowiem pomoże, jeżeli w którymkolwiek pokarmów gatunku, żądza nieumiarkowana przewini? Wszakże nie za same mięsa, ale nawet za inne owoce i pożywność roślinną, pożądliwość ludu izraelskiego wyrokiem Boga karaną została.

„Poszczę dwa kroć w tydzień: dawam dziesięciny ze wszystkiego co mam.“ (Łuk. 18. 12.) rzekł już wtenczas Faryzeusz, gdy jeszcze nie była przelana Krew Zbawiciela Pana. My zaś już takowy otrzymaliśmy okup, a wszelakoż ani tyle podobno nie czynimy ofiary, ile ten Faryzeusz.“

Podając te słowa do rozwagi Waszéj Najmilsi Bracia! i do przeczytania ludowi, a odsełając do przejrzenia i trzymania się Odezw Naszych obszernych z r. 1860 w kur. III. z r. 1861 w kur. I. daléj z 4. Lut. 1849 co do wielorakiego postu, co do dyspensy, tuszymy sobie, że Szanowne Duchowieństwo zachęciwszy parafian do umartwienia ciała *postem ścisłém* a udzieliwszy tylko zwolnienia takowego w potrzebie uzasadnionéj w przeciągu tego czasu świętego, aby się stał *czasem zbawienia*, według Rozporządzeń kościoła:

1) Nabożeństwo niedzielne i świąteczne, przed i popołudniowe (Gorzkie żale) kazania *) i nauki, jakie w czasie tym odbywać się zwykły i zastósowane do potrzeb ludu i czasu... nabożeństwo domowe, pacierze kapłańskie z pilnością, przykładnością i z religijném namaszczeniem odprawować będzie.

2) W naukach albo przed- lub w południowych wykładać będzie V. warunków Pokuty ś. i Sakrament Ołtarza, a tym sposobem przyspasabiać młodzież i lud cały do godnego przyjmowania Najśw. Ciała i Krwi Pańskiéj i do zmartwychwstania ze wszelkich nałogów grzéchowych.... nawet w powszednie dni przy większém ludu zgromadzeniu przeczytywać i objaśniać będzie albo *lekcyją* albo *ewanieliją* dniową po Mszy ś. aby *mieczem słowa Bożego* podcinać wszelkie chwasty i zarośla tego czasu, szkodliwe bujności plonów na roli bożéj... i wykorzeniać panujące bezbożne zasady co do cudzéj własności, kradzieży, grabieży, oddawania długów; co do pobożności, postu, ślubów wstrzemięźliwości i t. d. bo święty tenże nakaz w Brewiarzu w każdéj II. feryi przypominają nam słowa Proroka Izaisza przeważne w Roz. I. VIII. 1. które oto brzmią: *Wołaj, nie przestawaj, jako trąba wynosi głos swój! a opowiadaj ludowi memu złości ich, a domowi Jakubowemu grzéchy ich.*

3) Do trybunału Pańskiego z wszelką nie tylko gotowością i gorliwością, ale i z przygotowaniem siebie modlitwą i rozmyślaniem nad tą najświętszą sprawą, nad różnemi przypadkami, nad środkami nawrócenia penitentów... u ludu znowu żarliwą przemową, roztrząśnieniem sumienia spieszyć a w większych parafiach od niedzieli III. postu aż do św. Trójcy w nim urząd nauczyciela, lekarza i sędziego, imieniem Boga, któremu ścisły rachunek z władarstwa swego zdać musi, sprawować będzie z wszelką ścisłością; a przed *komunią* ś. i po niéj, albo sam kapłan, albo ktoś upoważniony do tego, odmawiać będzie *modlitwy* znajdujące się w Rytualiku w Krakowie r. 1836 wyd. na str. 138 do 140 głosem *żałosnym, powolnym,* aby ludek wzruszony, myślą albo ustami zdołał też same uczucia wiary, nadziei, miłości, i wdzięczności... wynurzyć.

4) Rozdawaniem kartek do spowiedzi same ile możności zajmować się będzie, poprzednio badając każdego, o którym niema przekonania, że posiada usposobienie umysłowe

---

Po „gorzkich żalach“, kazanie *o męce Pańskiéj* przepisane.

w tym względzie potrzebne; w razie tylko niemożności powierzy ten ważny egzamin Osobie zdatnéj i sumiennéj.

5) Nie zapomni o *rekolekcyjach* w klasztorze, albo u siebie, ani o *Jutrzni ciemnéj*, o *pacierzach kapłańskich* w kościele, w *wielki tydzień*, według przepisów ś. kościoła.

6) Tak wraz z ludem 40 dni modląc się gorąco jak Mojżesz na górze, gdy walczą Izraelici z wrogiem *Amalek*... poszcząc za siebie i za ludek, pracując nad sobą i ludkiem, i udoskonalając siebie i ludek przebłagać Niebiosa usiłować będzie, aby Ojciec nasz Niebieski wejrzał łaskawie na tę ziemię skłopotaną, niespokojną, niecierpliwą, a *wypuściwszy Ducha swego odmienił oblicze ziemi*, a Zbawiciel nasz aby rozkazał wiatrom gwałtownym i sprowadził cichość morza... ku chwale swojéj a ku naszemu zbawieniu... abyśmy pokojem duszy i świata obdarzeni i zmartwychwstali używając według nakazu Ś. Pawła I. Kor. V. 9. *w praśnikach szczérości i prawdy* prowadzili dalszy żywot nieskalany i zasłużyli na chwalebne u Chrystusa zmartwychwstanie. Dan w Tarnowie 26. Stycznia 1862.

L. 2423.

Pełnomocnictwo do wykonania prawa obierania nie podlega ostemplowaniu.

Wysokie Ministerstwo skarbu wydało Rozporządzenie pod d. 15. Sierpnia 1861. L. 83 względem pełnomocnictwa w sprawie obioru następujące, wyjęte z Tygodnika praw Państwa z Cz. XXXVIII 1861.

„Die Vollmachten, welche von den Wahlberechtigten zur Ausübung des Wahlrechtes in die Gemeinde- oder Landes-Vertretung ausgestellt werden, sind keine Rechtsgeschäfte, durch welche nach den bürgerlichen Gesetzen Rechte begründet werden, da es sich hiebei nur um die Ausübung eines durch die politischen Gesetze eingeräumten Rechtes handelt, und die Wirksamkeit der Vollmacht durch diese allein bedingt ist.

Diese Vollmachten fallen daher nicht unter die Bestimmungen des §. 1 der Gesetze vom 9. Februar und 2. August 1850 (Reichs-Gesetz-Blatt Nr. 50 und Nr. 329) und unterliegen somit nicht der Stämpelpflicht."

Rozporządzenie to podaje się do wiadomości. Z pos. 12. Grud. 1861.

N. 2603 ex A. 1861.

Candidatis aut Practicantibus penes Instantiam financ. aut penes Cassam tributorum non licet matrimonium sub poena remotionis a munere inire.

Exc. C. R. Locumtenentia Leop. Rescripto de 13. Sept. 1861. N. 56104 republicandam commendat sequentem Ordinationem altissimam hocce sub obtutu: „Nach §. 4. der mit Allerhöchsten Entschließung vom 22. August 1841 festgesetzten mit Hofkammerdekret vom 15. September 1841. Z. 25417|2198 und der Verordnung der bestandenen Kaal-Gefällen-Verwaltung vom 5. November 1841. Z. 31040 (Sammlung der Gefälls- und allge-

meinen Verwaltungs-Vorschriften vom Jahre 1841 Nr. 224. Seite 181) bekannt gemachten Bestimmungen, darf ein Verehlichter unter keiner wie immer gearteten Bedingung bei der leitenden Finanzbehörde zur Kandidatur zugelassen, oder als Amtspracktikant aufgenommen werden. Jeder, welcher als ledig oder als Wittwer eingetretten ist, sich aber während der Kandidaturs- Zeit oder als Amtspracktikant verehligen sollte, ist alsogleich des Dienstes zu entheben. Den Behörden stehet hiernach das Recht nicht zu, solchen Individuen die Bewilligung zur Verehlichung zu ertheilen, auch nicht in dem Falle, wenn ein genügendes Vermögen zur Bestreitung des Unterhaltes während der Pracktikantenzeit nachgewiesen werden sollte. In Gemäßheit des mit Finanz-Landes-Direktions Erlaße vom 23. Juni 1851. Z. 1168/præs (Sammlung der Gefälls und Verwaltungs-Vorschriften vom Jahre 1851. Nr. 177. Seite 223.) intimirter Finanz-Ministerialdekretes vom 14. Juni 1851. Z. 8301 F. M. sind hinsichtlich ihrer Verehligung diesem Verbothe auch die Steueramtskandidaten und Pracktikanten unterworfen.

Aus Anlaß vorgekommener Fälle, wo gegen diese Bestimmungen Trauungen vorgenommen wurden, wird das hochwürdige bischöfl. Consistorium ersucht, den Inhalt derselben dem Kuratklerus in Errinnerung zu bringen."

E tenore hujus altis. Normalis perspiciet V. Clerus obligationem arcendi ejusmodi Candidatos et Practicantes a contrahendo matrimonii vinculo, donec ad majorem muneris ascenderint gradum. E ses. 10. Oct. 1861.

N. 3448.

Exaratio testimoniorum (Brandzettelbriefe) pro collectione donorum ex parte infelicium ob incendium, V. Clero interdicitur.

Exc. C. R. Locumtenentia intuitu ejusmodi testimoniorum seu epistolarum patentium sequentem ad Nos direxit Ordinationem:

»Anläßig der jüngst vorgekommenen Fälle, daß von Pfarrern der durch Feuer Verunglückten offene Briefe sogenannte Brandzettelbriefe Behufs der Sammlung milder Gaben ausgestellt wurden, wird das hochwürdige Konsistorium ersucht, diese Ordnungswidrigkeit abzustellen und der unterstehenden Geistlichkeit zu bedeuten, daß derselben die Ausstellung solcher Briefe nicht zusteht, und daß die Bewilligung zur Sammlung milder Spenden nur von den hiezu berufenen politischen Behörden ertheilt werden könne. Lemberg am 30. November 1861.«

Haec pro executione accurata. Tarnoviae 19. Decembris 1861.

N. 3013 &c. ex A. 1861.

Quærenda Evæ Obrał denuo commendatur.

Conformiter tenori Currendarum XII. et XVII. 1861 recepimus Relationes (negativas) de Eva Obrał e Niegowić, per Perillustres Decanos *Bialen. Bochn. Brest. Czchov.*

Dąbrov. Dobczyc. Neo-Sandec. Tarnov. Wadovic. et *Wielic.* requiruntur denuo P. T. Perill. Decani ac RRi Curati reliqui ad exhibendas Relationes desuper nomine mariti ob auffugam consortem afflicti. Tarnoviae 21. Nov. 1861.

L. 106.

Wezwanie do 8 Dekanatow o 3 złr. w. a. za „Wspomnienia z pielgrzymki", JX. Gondka.

Według twierdzenia Szan. Autora przesłane zostały po 2 egzemplarze tych „Wspomnień" do Dekanatów *Ropczyckiego*, *Wielopolskiego*, *Nowo-Targskiego*, *Myślenickiego*, *Oświęc. Skawin. Wadowsk. i Żywieckiego.* Kwotę 3 reń. za nie z każdego Dekanatu, zaczem 24 złr. w. a. ofiaruje Sz. Pielgrzym na *Sierotki* tutejsze.

Wzywamy tedy JJXX. Dziekanów, którzy odebrali owe egzemplarze, aby kwotę wyrażoną nie już do Krzyżanowic, lecz do Nas odesłali a tak sierotki jak najrychléj wsparli. Sz. Dawcy dzięki składamy. Z pos. 16. Stycz. 1862.

N. præs. 187. ex 1861.

Epistola Eminent. Nuntii Apostolici Vienn. de 23. Dec. 1861. N. 2339 contestatoria &c. intuitu novæ summæ 471 fl. 80 c. &c. in rem Bulgarorum.

In nexu cum simili Contestatione sub N. præs. 128. de 19. Sept. 1861. Cur. XX. a. c. super 2140 fl. 30 x. V. A. in favorem Bulgarorum cum Ecclesia Nostra coadunatorum, e Dioecesi collectis, impressa, communicamus aliam recentioremq. Epistolam Ejusdem Eminentiæ, intuitu submissi Sibi a piis Largitoribus e Diœcesi hujate juvaminis &c. pro quo iterum atque iterum intimas rependimus grates, efflagitamusq. benedictionem super cunctis Benefactoribus divinam et super Bulgaris perseverantiam in unione Nobiscum.

Tenor Epistolae venerandae ita sonat: „Illustrissime et Reverendissime Domine. Certiorem reddere adpropero Dominationem Vestram Illmam et Rmam, una cum perhumanis Suis litteris, die 12. labentis Mensis Decembris datis, rite ad me pervenisse fl. 471. cr. 80, quae pecuniae summa a Clero fidelique populo Suae Dioeceseos in rem Bulgarorum denuo collata fuit. Accepi etiam cistulam cum utensilibus pro altari, quam Domino Hurter, Consiliario Aulico et Præsidi Societatis Marianae pro Missionibus in Oriente tradendam curavi, eo ut ad destinationem suam transmittatur.

Meum erit pecuniam in tam pium finem a Sua Diœcesi suppeditatam quam citius Constantinopolim mittere et notitias, quas forsitan de statu et progressu sacrae Bulgarorum cum Ecclesia Unionis accepturus sum, Dominationi Vestræ Illmæ et Rvmæ communicare.

Hanc occasionem lubenter arripio, ut Dominationi Vestrae Illmæ et Rmæ peculiaris meae observantiæ sensus iterum profitear usque persistens

Dominationis Vestræ Illmæ et Rmæ addictissimus famulus Ant. Archiepus Tarsensis, N. Ap."

Addimus ad tenorem hujus, quod postmodum summulae adhuc aliae in favorem Bulgarorum appulere, serius Vindobonam transmittendae. E Præsidio Epp. Tarn. 28. Dec. 1861.

L. 19.

Losy na Loteryi dla Diecezyi wyciągnięte.

W związku z Naszą Odezwą z 25. Wrz. 1861. L. 2551. w Kur. XVII. co do zakupienia losów loteryjnych na rzecz podupadłéj familii P. Nowaka, niniejszém podajemy do wiadomości, że znaczna liczba losów z Diecezyi wygrała, ale tylko dzieło: „Der junge Staatsbürger" według Wykazu (Ziehungs- u. Gewinnst-Liste) stron. 2. Nam od P. Macieja Nowaka przysłanego, a tu ·/. po jednym egzemplarzu dla 24. Dekanatów, bo tyleż wzięło losów, załączonego tym końcem, aby Przewielebni XX. Dziekani zaraz go wyprawili do przejrzenia i dowiedzenia się, który los z zakupionych wyciągniętym został; i aby Wygrywający zaraz los wyciągnięty przez swoje Urzęda Dekanalne nam przed m. *Marcem* r. b. andesłali. Dla ułatwienia téj sprawy oznajmujemy tem Dekanatom, które wszystkie Im przesłane losy rozebrały, że Dekanat *Dąbrowski* wygrał 4 losy ze seryi 39, mianowicie N. 58, 63, 68, 73. *Dobczycki* 4 a to N. 3, 8, 14, 19. ze seryi 12. *Wielicki* 3. jako to Nr. 48, 53, 58. ze seryi 12. *Żywiecki* 4. w szczególności N. 48, 53, 58, 63. ze seryi 38; inne Dekanaty, wyjąwszy *Nowotargski* i *Wojnicki*, zechcą same z Wykazu załączonego wyszukać wygrany i losy nadesłać, jak wyżéj wspomnieliśmy. Dodajemy, że pewien Dekanat, który odesłał losy, znaczną ich część, jak z Wykazu powyższego czerpnęliśmy wiadomość, byłby widział wygraną.

Z pos. 16. Stycznia 1862.

N. 20. 223. 350. 351.

Piis ad aram precibus commendantur:

Anima p. m. Relig. Theresiæ Bezrucz, Priorissæ Conventus Staniątec. et Præfectæ schol. 7. Dec. 1861. Relig. Adalberti Sklarski Guardiani Vielic. Conv. PP. Reform. 14. Perillustr. Ri Antonii Zmudziński, Canonici tit. Premisl. Decani for. et Inspect. schol. emeriti, Curati Radomyśl. 26. Jan. a. c. nec non anima RRi Andreae Konieczny, Parochi Gumniscen. ex occasione visitationis et sepulturae matris morbo typhus correpti in Tymbark, eodem die 26. m. et a. c. demortuorum, quorum ambo posteriores qua sodales Confraternitatis pro fel. mor. *Missam* 1. a quolibet Consodali supervivente anhelant.

Josephus Alojsius,
Episcopus Tarnoviensis.

E Consistorio Episcopali,
Tarnoviae die 30. Januarii 1862.
PAULUS PIKULSKI, Cancellarius.

Typis Anastasii Rusinowski Tarnoviae.